

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

L'ex-general Mola ha pagat amb la vida el càstig que corresponia a la seva alta traïció, com abans l'hagué de sofrir el seu company Sanjurjo. El destí es mostra implacable amb els botxins dels pobles ibèrics. L'altre promotor de la tragèdia, el descostat Franco, es sentirà deprimat per la fúria dels déus en privar-lo de col·laboradors tan estimables, i possiblement en els seus moments de meditació no trobarà ja consol a les seves penes. L'arma maligna de l'aviació ha estat el més fort suport que han tingut els militars facciosos per a castigar amb duresa la població civil. Sens cap dubte, que la persistent acció criminal dels trimotors "Junker", sobre poblacions indefenses, obeeix a provocar una desmoralització entre la població no combatent. Les massacres de dones, vells i infants, no han influït pel que n'esperaven els seus criminals executors. Ben al contrari, les vides innocents segades per la metralla feixista clamen venjança, i el poble es dreça amb més voluntat que mai contra l'invasor estranger i els militars que s'han venut la pàtria. Que reflexioni el generalíssim de les forces mercenàries, sobre els actes de crueltat de què l'aviació facciosa ha fet objecte, d'una manera sistemàtica, arreu dels pobles. Si així ho fa, potser trobarà justificada la compensació tràgica que la fatalitat li fa viure: e's dos cossos dels seus més destacats companys en l'aventura criminal del 19 juliol, jauen destruïts pels propis elements que ell utilitza per a sembrar la mort i la destrucció en pobles indefensos. I qui sap si, en el balanç final, la pèrfida malignitat dels militars traïdors farà créixer el nombre i la qualitat de les víctimes emmenades pel diable. Franco!, recorda que de tres caps visibles, només quedés tu.

ALFIL

Actituds que no deuen persistir

Fa un mes que el Consell Municipal de la nostra ciutat es troba virtualment en crisi. Malgrat no haver-se donat estat oficial a les dissensions existents entre les fraccions que integren la Corporació, és del domini públic que la normalitat que precisa a la vida municipal no acaba de reeixir, per tant que s'hi hagin esforçat determinats sectors responsabilitzats en l'obra de govern.

Es lamentable que no es depoin actituds i que segueixi una situació que considerem perjudicial per la ciutat. Les causes originàries d'aquest estat de coses són prou conegudes perquè les hauguem de retreure. Però—valgui el nostre humil consell—, per tant que se les vulgui valorar no s'hi pot donar un major alcanç que el que l'experiència ens ensenya. S'ha viscut un període de revolució en el qual les diverses tendències del front antifeixista han contret una responsabilitat que no poden eludir, i, en iniciar-se una nova fase, es fa necessària la liquidació de tot el que han actuat conjuntament. Aquí rau la força del nostre convenciment de què els que ahir es solidaritzaren en l'acció revolucionària, estan obligats a fer acte de presència en aquests moments de rendir comptes i de preparar la transformació constructiva.

Tot el que sigui adoptar, fora temps, postures de «salvador», és contraproduent i dubtós de seriositat. Hi ha un passat, i a aquest passat s'hi ha de respondre.

Per això, l'abandó de funcions, sigui pel pretext que sigui, no es pot acceptar sense una formalització de traspàs amb garanties. Altrament, és un acte de deserció i una falta imperdonable que comporta la inhabilitació a perpetuïtat.

Tanmateix la reflexió ha d'imposar un canvi de conductes, i la qüestió política de l'Ajuntament de Vic ha de trobar una solució immediata. No són aquests instants gens lliures de preocupacions per entretenir-se a millorar posicions i tractar d'acréixer la clientela. Hi ha el fet de la guerra, que encara no se l'ha correspost com es podia i, per tant, totes les possibilitats ens seran exigides per acabar-la victoriosament; s'ha aixafat una economia, i se n'ha de crear una altra. I amb aquesta gran tasca d'ordre general, hi ha encara la d'organitzar l'hisenda del Municipi. És tot un programa, l'execució del qual és manifest que no deixa lleure per altres activitats massa partidistes.

En aquestes hores greus, les invocacions al seny han de trobar un assentiment unànim. Passions i greuges, no s'han de fer valer davant del perill i de les fondes preocupacions que travessen els pobles d'Ibèria. — E.